

Борилъ пресмѣтна бързо на ума си. Всички опасни съперници, всички врагове, всички съмнителни приятели — бѣха очистени. Нито единъ не бѣше останалъ въ Търновъ.

Царица Елена бѣ изпратена въ мѣнастиръ. Следъ като бѣше родила второ момиче — Белослава, младата невѣнчана жена на князь Иоанъ-Асѣнь, бѣ изпратена сжщо въ мѣнастиръ. Семейството на ватахъ Андрея бѣ заточено въ далечната Долна земя. Стрѣзომиръ бѣ избѣгалъ при сръбския жупанъ. Славъ се бѣ затворилъ въ Родопитѣ. Майка му, госпожа Тамара — която бѣ овдовѣла преди две години — бѣ избѣгала заедно съ него. Князь Белота бѣ убитъ, а жена му Зоя, съ младата Белослава, бѣ заточена въ земитѣ си изъ Карвунската хора. Великиятъ боляръ Сеславъ бѣ починалъ отъ болестъ въ тъмницата. Добромиръ бѣ изпратенъ въ Бдинската крепостъ. Всички тия, които Калоянъ въ писмата си до папата наричаше „*principes imperii mei*“, бѣха отстранени.

Кой тогава приемаше горещитѣ чувства, които народътъ бѣ отказалъ нему?

Въ първата кочия следъ него, бѣха царицата и майка му: госпожа Теодора. Въ втората — севастократорица Илина съ куманската княгиня Сета. Въ третата — деспина Росана, съ жената на новия логотетъ Николица: госпожа Струна. Войводитѣ и великитѣ боляри бѣха на коне около него. Кой можеше да бѣде въ четвъртата кочия, освенъ нѣкоя отъ съпругитѣ на боляритѣ, или куманскитѣ вождове?

Изведнѣжъ той разбра. Позеленѣ. Ядно стисна юздитѣ на коня. Какъ не се бѣ сѣтилъ до тогава. Въ четвъртата кочия бѣ Мария.

Дъщерята на Иваница . . .

Нима за нея бѣха тия възторжени поздрави, тия безкрайни ликувания, това несдържано притискане на тѣлитѣ?

Въ обичята си къмъ сирачето, народътъ показваше открито затаената си болка, дълбокото си негодувание, истинскитѣ си чувства. Почти затулено отъ снажнитѣ бо-